

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **CARS4SALE s. r. o.**,
sídlem Poděbradská 777/9d, Praha 9,
zastoupena advokátem JUDr. Emilem Flegelem,
sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**,
sídlem nábr. Ludvíka Svobody 12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2022, č. j. MD-34157/2021-150/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 6. 2021,

č. j. MHMP 906714/2021, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků podle § 83a odst. 5 písm. e) a § 83a odst. 5 písm. f) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, kterých se dopustila porušením § 38b odst. 4 písm. a), § 38b odst. 4 písm. b) a § 38b odst. 4 písm. d) téhož zákona tím, že jako prodejce silničních vozidel, kterému byl na základě žádosti ze dne 15. 2. 2021 povolen manipulační provoz a dne 7. 4. 2021 přidělena zvláštní registrační značka X, dne 26. 4. 2021 použila tabulky s přidělenými zvláštními registračními značkami X za jiným účelem, než je manipulační provoz a nevedla záznam o každé provedené jízdě silničního vozidla v knize jízd, což bylo zjištěno při silniční kontrole vozidla kategorie M1, jmenovitě osobního automobilu tovární značky Audi A6 s osazenými zvláštními značkami X, identifikačního čísla X, které podle zjištění hlídky Policie ČR, dopravního inspektorátu Praha 4, ze dne 26. 4. 2021 v 10 : 36 h v obci Praha 10, na pozemní komunikaci v ulici Průmyslová u sloupu VO č. 007244 řídila X, která hlídce policie při silniční kontrole nepředložila knihu jízd. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení 1 000 Kč. Toto rozhodnutí bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno.

2. Žalobkyně poukázala na svou argumentaci v odvolání. Namítla neprovedení dokazování. Poukázala na to, že žalovaný toliko zrekapituloval postup prvoinstančního správního orgánu, kdy konstatoval, že ve věci nebylo provedeno dokazování, ale dále se s námitkami žalobce nijak nevypořádal, neuvedl (například) to, proč pokládá postup prvoinstančního správního orgánu a jím vydané rozhodnutí za správné a zákonné. Žalovaný jako jedinou vlastní úvahu uvedl, že: *„Odvolací orgán má za to, že Magistrát uvědomil odvolatelku, že má právo a možnost vyjádřit se v souladu s §36 odst. 3 správního řádu k podkladům rozhodnutí ve věci“* Tuto skutečnost však žalobkyně v odvolání nijak nerozporovala. Namítala, že nebylo provedeno dokazování, a pokud ano, že jí nebylo umožněno se ho zúčastnit (nebyla o provádění důkazů mimo ústní jednání vyrozuměna), z takto provedených podkladů a důkazů nelze vycházet, žalobkyni byla odepřena možnost řádně uplatňovat svá práva, zejm. právo na obhajobu, právo být osobně přítomen projednání své věci a právo bezprostředně se vyjádřit k provedeným důkazům, o provedení důkazů nebyl vyhotoven protokol podle § 18 správního řádu, rozhodnutí je nepřezkoumatelné, není zřejmé, jakým způsobem správní orgán provedl dokazování. Na tyto námitky žalovaný nereagoval a nevypořádal se s nimi. Napadené rozhodnutí postrádá zákonné náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí neobsahuje informaci, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení. Dále žalobkyně namítla nezákonné dokazování úředním záznamem o podání vysvětlení. Závěr žalovaného o tom, že podání vysvětlení dané Policii ČR lze použít jako důkazní prostředek, je v rozporu s konstantní judikaturou, která konstatuje, že i úřední záznam o vysvětlení podaný Policii ČR je ve správním řízení nepřipustný jako důkaz, k tomu poukázala žalobkyně na rozsudek NSS č. j. 9 As 62/2016 – 34 ze dne 14. 7. 2016 a rozsudek NSS č. j. 1 As 96/2008 – 115 ze dne 22. 1. 2009. Žalobkyně dále zmínila, že tabulky s přidělenou zvláštní registrační značkou nebyly použity za jiným účelem, než je manipulační provoz a byl veden záznam o každé provedené jízdě silničního vozidla v knize jízd, přičemž žalobkyni nebyl opak žádným způsobem prokázán.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že správní orgán I. st. prováděl dokazování tím, že umožnil žalobkyni podle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tuto možnost žalobkyně využila prostřednictvím svého zástupce dne 3. 6. 2021, jak plyne z protokolu z téhož dne. Tuto možnost dle žalovaného připouští například rozsudek NSS č. j. 2 As 33/2016 – 53. Dle žalovaného správní orgán I. st. popsal jednotlivé

důkazy a vyhodnotil je. Ze zjištěných materiálů správnímu orgánu I. st. jednoznačně vyplynulo, kdo a v jaké době byl držitelem registrační značky X, odkdy byla tato značka přidělena, povinnost vést záznamy o každé provedené jízdě silničního vozidla v knize jízd, doba a místo osazení registrační značky a zjištění nevedení záznamu jízd hlídkou policejního orgánu, že vozidlo, jehož technická způsobilost byla prokázána, a řidič byli dostatečně ztotožnění a identifikováni. Z tohoto důvodu měl správní orgán I. st. za prokázané, že za spáchání přestupku je odpovědná žalobkyně. Správní orgán I. st. uvedl, které povinnosti žalobkyně porušila a jakého jednání se dopustila. K námitce neprovedení ústního jednání žalovaný sdělil, že žalobkyně měla příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení. Správní orgán I. neshledal, že by bylo nezbytné nařídit ústní jednání, návrh na jeho nařízení zamítl s tím, že zjistil skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Deliktní jednání bylo prokázáno listinami založenými ve správním spisu, se kterými se mohla žalobkyně seznámit. Žalobkyně měla spisový materiál k dispozici, dne 3. 6. 2021 bylo do protokolu zástupcem žalobkyně sděleno, že se do 14 dnů k věci vyjádří, což však neučinil. Žalovaný uvedl, že žalobkyni byla přidělena zvláštní registrační značka jako prodejci vozidel, přičemž jí byl povolen manipulační provoz pro jím prodávaná silniční vozidla pro účely předváděcích a manipulačních jízd na území ČR. Při silniční kontrole dne 26. 4. 2021 byla porušena povinnost dle § 38b odst. 4 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., protože nebyla splněna povinnost předložit doklady podle § 38b odst. 4 písm. b) a d) zákona. Žalobkyně měla příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a doložit knihu jízd se záznamem o provedené jízdě. Tento scan však předložila až k žalobě.

4. V replice žalobkyně uvedla, že na svých námitkách setrvává, kdy odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo dle ní dostatečné. Byl to správní orgán, kdo měl bez ohledu na aktivitu či pasivitu žalobkyně žalobkyni prokázat její vinu.
5. Ze správního spisu vyplynuly tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
6. Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 3. 5. 2021, kdy konkrétně byl zjištěn přestupek dle § 83a odst. 5 písm. e) a f) zákona č. 56/2001 Sb. spáchaný neznámým pachatelem dne 26. 4. 2021 v 10:36 hodin, v Praze 10, ulici Průmyslová u sloupu VO č. 007244.
7. Součástí správního spisu je dále videozáznam dialogu řidičky a policie a fotografická dokumentace – mj. potvrzení pro zvláštní registrační značku X pro společnost CARS4SALE s. r. o., IČ 08621659, dále je obsažen záznam jízdy – prvopis – běžné číslo E 599451 ze dne 16. 4. 2021, tedy z jiného dne a pro jiného řidiče.
8. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 23. 3. 2021, č. j. MHMP 381576/2021, kterým byl žadateli podle § 38b odst. 2 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., povolen manipulační provoz pro jím prodávaná silniční vozidla, jejichž technická způsobilost byla schválena a která nejsou zapsaná v registru silničních vozidel. Součástí tohoto rozhodnutí bylo také upozornění na povinnosti, které jsou s provozem spojeny (§ 38b odst. 3, § 38b odst. 4, § 38b odst. 7 písm. a) a § 38c odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb.).
9. Příkazem ze dne 10. 5. 2021, č. j. MHMP 642424/2021, byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupků podle § 83a odst. 5 písm. e) a § 83a odst. 5 písm. f) zákona č. 56/2001 Sb., kterých se dopustila porušením § 38b odst. 4 písm. a), § 38b odst. 4 písm. b) a § 38b odst. 4 písm. d) téhož zákona, a byla jí uložena pokuta ve výši 25 000 Kč.
10. Proti příkazu byl žalobkyní podán odpor.

11. Správní spis dále obsahuje vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ze dne 19. 5. 2021, č. j. MHMP 712318/2021, které bylo žalobkyni doručeno dne 21. 5. 2021. Dne 3. 6. 2021 se s obsahem správního spisu seznámila žalobkyně, zástupce žalobkyně uvedl, že se k podkladům vyjádří do 14 dnů.
12. Následně byla správnímu orgánu zaslána žádost o nařízení ústního jednání ve věci, a to v zastoupení advokátem Mgr. Zdeňkem Burdou. V žádosti bylo též uvedeno, že žalobkyně žádá o sdělení, kdy bude ve věci provedeno dokazování mimo ústní jednání. Usnesením ze dne 22. 6. 2021, č. j. MHMP 906682/2021, byl návrh žalobkyně na nařízení ústního jednání zamítnut. Správní orgán I. st. poukázal na to, že ve věci byl vydán příkaz, kdy správní orgán považoval skutkové zjištění za dostatečné. Správní orgán shledal, že nebylo dle něj nutné provádět dokazování dalšími důkazy, bylo vycházeno z dosavadních podkladů pro vydání rozhodnutí. K tomu rovněž správní orgán dodal, že žalobkyně disponuje kopií kompletní spisové dokumentace včetně fotodokumentace a videozáznamu, byla srozuměna s tím, že správní orgán nebude nařizovat jednání a při seznámení s podklady jí bylo sděleno, že se vyjádří ve lhůtě 14 dnů, což neučinila. Usnesení obsahovalo dále poučení pro žalobkyni, že je možné se proti němu odvolat. To žalobkyně neučinila.
13. Rozhodnutím ze dne 22. 6. 2021, č. j. MHMP 906714/2021 byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupků podle § 83a odst. 5 písm. e) a § 83a odst. 5 písm. f) zákona č. 56/2001 Sb., kterých se dopustila porušením § 38b odst. 4 písm. a), § 38b odst. 4 písm. b) a § 38b odst. 4 písm. d) téhož zákona, a byla jí uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení 1 000 Kč.
14. Proti tomuto rozhodnutí bylo žalobkyní podáno odvolání, které bylo následně napadeným rozhodnutím zamítnuto.
15. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
16. Námitku nepřezkoumatelnosti soud důvodnou neshledal. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
17. Žalovaný se s odvolací námitkou žalobce o procesní vadě provedení důkazů vypořádal dostatečně, jakkoli by bylo namíste přesvědčivější odůvodnění. Základní teze žalovaného ohledně nesplnění podmínek nařízení jednání ve spojení se seznámením žalobkyně s podklady je nutné považovat za relevantní vypořádání se s odvolacími námitkami žalobce. Žalovaný se také výslovně vypořádal s námitkou o nepřípustnosti využití podání vysvětlení jako důkazu.
18. V rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 1. 2024, č. j. 9 A 74/2022 – 33, ve věci téže žalobkyně, kdy se domáhala zrušení rozhodnutí ve věci odnětí povolení manipulačního provozu s přidělenou zvláštní registrační značkou soud uvedl, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobkyni domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní

iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78. Dané konstatování je poplatné i pro posuzovanou žalobu. Citací obsahu odvolání se obsah odvolání nestává obsahem žalobních námitek, zejména pokud je v této souvislosti namítáno, že se žalovaný s odvolacími námitkami nevypořádal. Předmětem soudního řízení je tak výhradně námitka nepřezkoumatelnosti a nikoli procesních vad uvedených v odvolání. Dále je nutné odmítnout „holou“ citaci judikatury bez uvedení souvislosti k věci samé. Není úkolem soudu, aby za účelem možné aplikace citovaných judikátů sám dovozoval skutkové shody posuzované a dříve rozhodnuté věci a tím nahrazoval argumentaci žaloby. Ostatně nelze pominout zásadní shodu mezi obsahem odvolání a žalobou. Přirozeně zejména v případě tvrzené nepřezkoumatelnosti není nic proti ničemu zopakovat odvolací argumentaci, ale předmětem soudního řízení je zejména rozhodnutí správního orgánu II. stupně, tudíž nelze pouze zkopírovat obsah odvolání bez jakékoliv provázanosti na důvody rozhodnutí žalovaného. Bod I žaloby dle soudu obsahuje výlučně námitku nepřezkoumatelnosti pro nevypořádání se s odvolacími námitkami, nikoli žalobní bod o procesních vadách spočívajících v neprovedení důkazů či neprovedení protokolu.

19. Jakkoli žalovaný k odvolací námitce o nenařízení jednání správním orgánem I. stupně pouze popsal důvody (obsah) rozhodnutí správního orgánu I. st., jestliže uvedl, že *Magistrát návrh na nařízení ústního jednání v souladu s ust. § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 zamítl a své rozhodnutí odůvodnil, když uvedl, že po posouzení shromážděných důkazů považuje skutkové zjištění za dostatečné, že tedy není nutné provádět další důkazy, neboť o stavu věci nejsou důvodné pochybnosti, přičemž odvolatelka má kompletní podklady a důkazy k dispozici, není tedy krácena na svých právech a samotné provádění dokazování by na věci nic nezměnilo*, avšak z takového přepisu implicitně vyplývá shodné stanovisko žalovaného. Absentuje zde však úvaha o prokázání deliktního jednání žalobce, tedy že konkrétní důkazy (listiny, obrazový a zvukový záznam policejního zákroku) prokazují skutkovou podstatu deliktního jednání žalobkyně. Jelikož však důvody prokázání skutkového stavu obsahovalo odůvodnění správního orgánu I. st., kdy rozhodnutí správního orgánu je nutné vnímat jako jeden celek, má soud se zřetelem k povaze přestupku za to, že daná vada nezaložila důvod pro zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.
20. Soud úvahu o tom, že konstatování žalovaného o seznámení se žalobkyně s podklady ob stojí dovozuje z toho, že bez ohledu na vadu řízení spočívající v nevyhotovení protokolu o provedení důkazů mimo jednání dle § 18 odst. 1 a § 53 odst. 6 správního řádu nebyla žalobkyni vadným postupem způsobena relevantní újma na jejích právech, neboť s obsahem správního spisu, tedy i podklady rozhodnutí byla dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámena, shodně jako správní orgány, jestliže důkazy byly součástí správního spisu.
21. Nejvyšší správní soud rozsudku ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 121/2014 – 35, uvedl, že „způsobem, jak provádět dokazování listinou v průběhu správního řízení podle citovaného ustanovení (§ 53 odst. 6, věty první správního řádu), se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz například rozsudky ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, a ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25). Společným znakem všech posuzovaných případů bylo zjištění, že správní orgány prováděly dokazování listinou mimo ústní jednání tak, že listinu jednoduše vložily do spisu, jehož byla součástí po celou dobu správního řízení, aniž by byl o provedení důkazu listinou vyhotoven úřední záznam či protokol. Nejvyšší správní soud na tuto problematiku nahlížel optikou možného zásahu do

procesních práv účastníka řízení, kdy v centru jeho pozornosti stála otázka, zda měl účastník možnost se s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, a nikoliv otázka, zda byl ryze formálně dodržen postup stanovený správním řádem ve výše citovaných ustanoveních. Dospěl přitom k závěru, že pokud (1) správní orgán založí listinu do spisu dle § 17 správního řádu a (2) účastník řízení má možnost se s touto listinou seznámit při nahlížení do spisu postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu, lze dokazování provádět i tím, že listina byla pouze vložena do spisu. I v nyní posuzované věci zdejší soud neshledává důvod se od dosavadní judikatury odklonit. Je totiž nutné odmítnout cestu ryzího formalismu v případě, kdy veškeré listinné podklady (o něž se správní rozhodnutí opírá) byly součástí správního spisu a účastník řízení (stěžovatel) se s nimi před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámil (viz čl. 76 a 77 správního spisu), tudíž mu prokazatelně bylo známo, z jakých podkladů může při vydání rozhodnutí správní orgán vycházet. Požadovat, aby správní orgán i za tohoto stavu věci před vydáním rozhodnutí vyhotovil úřední záznamu či protokol o tom, že listina byla přečtena, by fakticky ztrácelo smysl.“ (zcela shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 9 As 380/2017 – 46). V rozsudku ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016 – 30, Nejvyšší správní soud připustil, že „vadou řízení nicméně je, že správní orgán prvního stupně o provedení důkazu nese-psal protokol (§ 53 odst. 6 a § 18 odst. 1 správního řádu). Aby tato vada řízení mohla být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí, musela by mít potenciálně vliv na jeho zákonnost [srov. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 - 30, č. 494/2005 Sb. NSS, č. j. 1 As 157/2012 – 40, konkrétně k vadě řízení spočívající v absenci protokolu o provedení důkazu listinou rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40].“ V rozsudku ze dne 15. 11. 2017, č. j. 1 Afs 205/2017 – 65, Nejvyšší správní soud zopakoval, že „v případě listin, jež zůstávají součástí spisu po celou dobu řízení, by bylo trvání na aplikaci § 53 odst. 6 s. ř. přepjatým formalismem“; doplnil přitom, že „tento názor podporuje i právní teorie, JUDr. Vedral v komentáři ke správnímu řádu“ a uzavřel, že „ačkoliv tedy správní orgán nepostupoval dle formální procedury, stěžovatelova procesní práva nebyla tímto nijak omezena“. V rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č. j. 2 As 124/2018 – 61, pak ještě poukázal na „závěr poradního sboru Ministerstva vnitra ke správnímu řádu č. 72 ze dne 15. 12. 2008, kde se sice uvádí, že každý listinný důkaz je třeba řádně provést, upozorňuje však, že podle rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 42/2007 ze dne 7. 9. 2008 se případná absence protokolu v případě, že listiny, kterými byl prováděn důkaz, jsou součástí správního spisu, nedá považovat za vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí“.

22. Žalobkyně se dopustila přestupku podle § 83a odst. 5 písm. e) a písm. f) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích z důvodu použití tabulky s přidělenou zvláštní registrační značkou za jiným účelem, než je manipulační provoz a z důvodu nevedení záznamu o každé provedené jízdě silničního vozidla v knize jízd.
23. Podstata přestupku spočívá v tom, že řidička vozidla při policejní kontrole dne 22. 6. 2021 z důvodu překročení povolené rychlosti nepředložila knihu jízd a neprokázala, že jde o manipulační jízdu vozidla se zvláštní registrační značkou. Dle správního orgánu I. st. bylo jednání žalobkyně, provozovatele vozidla, prokázáno fotografiemi a videozáznamem z policejní kontroly vozidla a dále z oznámení přestupku policií. Jakkoli je prokázání skutkového stavu povinností správního orgánu, v dané věci bylo na řidičce nebo žalobci, aby v době policejní kontroly prokázal, že se jednalo o manipulační jízdu dle § 38b odst. 4 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. a že v době jízdy byl proveden záznam v knize jízd o dané jízdě. Dle videozáznamu řidička uvedla, že nebyl proveden záznam do knihy jízd a že jede domů, auto

dostala od přítele, zároveň předložila záznam z knihy jízd na jiný den a pro jiného řidiče. Jedná se tak o skutkově zcela prostý přestupek, který byl prokázán bez jakýchkoliv pochybností důkazy, které jsou součástí správního spisu (videozáznam, jiný záznam v knize jízd, úřední záznam policie). V takto jednoznačné důkazní situaci, kdy žalobce je v řízení pasivní, lze aplikovat výše uvedenou zásadu jednoty řízení ve smyslu doplněné provázanosti obou rozhodnutí správních orgánů.

24. Žaloba namítá, že, že tabulky s přidělenou zvláštní registrační značkou nebyly použity za jiným účelem, než je manipulační provoz, a byl veden záznam o každé provedené jízdě silničního vozidla v knize jízd, přičemž delikt ní jednání žalobkyni nebylo prokázáno. Jak výše uvedeno, opak je pravdou. O naplnění skutkové podstaty přestupků nebylo ve správním řízení důvodně jakýchkoliv pochyb. Žalobkyně teprve v soudním řízení předložila záznam knihy jízd ze dne 26. 4. 2021 v 10:00 hod. Pokud takto žalobkyně neučinila již v průběhu správního řízení, je vyloučena věrohodnost tvrzení po skončení správního řízení, že taková listina byly vyhotovena v rozhodný den, ostatně řidička vyhotovení záznam knihy jízd výslovně vyloučila. Nehledě k tomu, že povinnost vést knihu jízd stíhá provozovatele před zahájením jízdy, neboť tímto je možné prokázat také účel jízdy. Možnost dodatečně vyhotovit záznam v knize jízd je v rozporu s povahou daného přestupku, resp. veřejného zájmu jím chráněného. Soud odmítl provést důkaz nově předloženým záznamem v knize jízd z důvodu nevěrohodnosti tvrzení o vyhotovení záznamu v knize jízd před zahájením předmětné jízdy. Zároveň není účelem soudního řízení nahrazovat procesní pasivitu účastníka ve správním řízení.
25. Žalobní námitku důkazního využití záznamu o podání vysvětlení soud nepovažuje za důvodnou, rozhodný skutkový stav z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku byl prokázán videozáznamem a fotografiemi pořízenými policisty, záznam o podání vysvětlení měl pouze doplňující funkci a byl zcela v souladu s uvedenými rozhodnými důkazy. Jeho důkazní využití tak bylo příhodné ve smyslu identity řidičky, jejíž identita byla v některých částech odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nadbytečně anonymizována, avšak odvolací námitka směřující do neurčitosti takové identity byla natolik zjevně účelová, že nebyla ani způsobilá věcného vypořádání.
26. Soud na základě výše uvedeného žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěšná nebyla, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 29. 4. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce